

NACIONĀLAIS BESTSELLERS #1
SLAVENĀKAIS VĀCU PSIHOLOĢISKĀ TRILLERA AUTORS

SEBASTIANS FICEKS

The book cover features a dark red, cracked, circular background. In the center, there is a large black oval containing the title 'ASTOTĀ NAKTS' in a white, distressed, stencil-like font. Above this oval, a smaller black oval is visible. Silhouettes of several figures are scattered across the red surface, appearing to be in motion or struggling. The overall aesthetic is gritty and suspenseful.

ASTOTĀ
NAKTS

SEBASTIANS
FICEKS

**ASTOTĀ
NAKTS**

SEBASTIAN

FITZKE

ACHT

NACHT

SEBASTIANS
FICEKS

ASTOTĀ
NAKTS

KONTINENTS
RĪGA

UDK 821.112.2-312.4
Fi 170

Copyright © 2017 by Verlagsgruppe
Droemer Knauer GmbH & Co. KG, Munich, Germany
The book has been negotiated through AVA international
GmbH, Germany (www.ava-international.de)

www.sebastianfitzek.de

Sebastiana Ficeka romāna "Astotā nakts"
publicēšanas tiesības pieder
"Apgādam "Kontinents""

No vācu valodas tulkojusi Gunita Mežule
Vāka noformējums Artūrs Zariņš

ISBN 978-9984-35-886-4

© Tulkojums latviešu valodā,
mākslinieciskais noformējums,
"Apgāds "Kontinents"", 2017

Iedvesmas avots – “Tīrīšana” (*The Purge*)

...uzlikt kādam astotnieku: cilvēka izslēgšana no likuma aizsardzības, kā rezultātā viņš kļūst par izstumto bez kādām tiesībām.

Dūdena konversācijas vārdnīca

Ja kāds atkārtoti lielus melus pietiekoši bieži, beigās cilvēki tiem notic.

*Jozefs Gēbelss,
Nacionālsociālistiskās partijas
propagandas ministrs*

Tas ir patiesess notikums!*

* Neticiet nevienam, kurš solās teikt patiesību, pirms viņš ir sācis stāstīt savu stāstu.

PROLOGS

Pēc mēneša

– Jums zvana.

Doktors Martins Rots, psihiatrs ar neparasti gludu, galvenajam ārstam negaidīti jauneklīgu seju, gribēja pasniegt viņai klausuli, taču nu viņai kļuva bail.

Skaidrs, ka viņa priecājās par iespēju vienreiz izdzirdēt kādu citu balsi, ne tikai tās, kas piederēja ārstiem un citiem ieslodzītajiem, lai arī doktoram Rotam nepatika, ja viņa tā dēvēja pārējos pacientus. Taču piepeši viņu pārņēma murgaina iedoma, ka pēc pirmā sarunbiedra izteiktā vārda telefons rokā iekvēlosies liesmās un apdedzinās viņas rētaiņo galvaskausu. Viņa baidījās, ka tā varētu būt smalka liesma, kas cauri bungādiņām aizsniegsies līdz smadzenēm. Skaidrs, ka tās bija blēņas. Tomēr, pēc viņas domām, ne gluži tik muļķīgas kā ierastāka mānītība – skaidrs, ka ikviens varēja, piemēram, saplēst spoguļi un tik un tā laimēt loterijā. Un šīs blēņas nepavisam nebija ne tik izplūdušas kā miega feja, kuru viņa bērnībā gadiem ilgi bija uzskatīju-

si par istu. Tas bija pasakains izgudrojums, kuru viņas māte agrāk allaž cēla priekšā, kad nevēlējās meitai lasīt pasaciņu pirms gulētiešanas. “Ja tu tagad nodzēsīsi gaismu, miega feja rīt no rīta noliks tev kaut ko pie durvīm. Vari iedomāties vēlēšanos!”

Šokolādi.

Dažreiz viņa vēlējās princešu kleitu vai leļļu namiņu. Taču lielākoties viņa bija vēlējusies saldumus, jo mazās miega fejai izteiktās vēlēšanās – to viņa ātri vien saprata – dažkārt piepildījās. Lai piepildītu lielās, ar mātes sirdsapziņas pārmetumiem vien pietika tikai retumis.

Ja šodien māte nostātos līdzās viņas gultai septiņpadsmitās nodaļas slēgtajā palātā, veltītu meitai slapju buču un uzdotu jautājumu par miega feju, tad viņa gluži kā slīcejs pie salmiņa ieķertos mammas glābjošajā rokā un ar bailēs ieplestām acīm iesauktos: “Es gribu pavērst visu atpakaļ! Dieva dēļ, es to tik ļoti vēlos!”

Un tad viņa raudātu, jo viņai vairs nebija pieci gadi un līdz ar to viņa bija par lielu, lai ticētu vēlmju piepildījumam un brīnumiem. Lai arī tieši tas viņai šobrīd bija vajadzīgs.

Brīnums, kurš visu, ko viņa bija izdarījusi un kas beigās noveda pie tik lielas asiņu izliešanas, šausmām un posta, padarītu par nebijušu.

Taču tikai nāve atbīda rādītājus atpakaļ sākumpunktā.

Ozs viņai bija to bieži atkārtojis, un nevarētu teikt, ka nonākšana pie šīs atziņas būtu prasījusi pārāk lielu dzīves pieredzi. Viss tika radīts, lai iznīktu: ledusskapis, mīlestība, saprāts.

Astotā nakts

Kad viņa no bailēm bija zaudējusi saprātu, to viņa vairs nevarēja pateikt.

Vai varbūt varēja? Jādomā, tas bija noticis todien, kad abi pēdējoreiz sazinājās.

Īsi pirms pusnakts. Kad Ozs, par kuru viņa nezināja neko daudz vairāk kā vien šo jokaino pseidonīmu, telefoniski bija parādījis savu īsto seju, neatklājot patieso identitāti.

– Kāpēc mēs nevarētu to izbeigt? – viņa bija jautājusi. Tuvu asarām, jo viņai bija kļuvis skaidrs, ka Ozs nekad nav vēlējies noslēgt šo eksperimentu mierīgi. Viņš bija to izmantojis. Nežēlīgāk un brutālāk nekā jebkurš cits cilvēks pirms viņa.

– Kāpēc lai mēs to darītu? – viņš jautāja.

– Tāpēc, ka tā nebija plānots!

– Dzīvi nevar izplānot, mana maziņā. Tas ir izziņas process. Tas rit savu gaitu, un mēs noskatāmies.

– Bet mēs taču neesam nekādi novērotāji. Mēs esam radījuši *to*. – Ozs iesmējās, un viņa iztēlojās, kā viņš pašūpo galvu bez sejas.

– Mums bija ideja. Un, kā jau reiz teica Dirrenmats “Fiziķos”, ideju, kas reiz ir izdomāta, vairs nav iespējams paņemt atpakaļ. Ja mēs tagad izbeigsim, kāds cits pabeigs mūsu iesākto.

– Tad mēs nebūsim vainīgi.

– Būsim gan. Mēs esam vainīgi, tāpēc ka uzsākām eksperimentu. Ja tagad kāds nomirs – un tas notiks –, tad tikai tāpēc, ka mēs būsim piespēlējuši slepkavam šo ideju. Mēs esam ļaunuma iedvesma.

– Bet tam nevajadzēja tā notikt!

Viņa bija tik spēcīgi trīcējusi, ka apkārtējā pasaule sāka atgādināt ar drebelīgu roku uzņemtu filmu.

– Es nespēju ar to sadzīvot.

– Baidos, ka tev nāksies to darīt.

– Es tevi lūdzu.

– Darīt ko?

– Izbeidz to visu.

Viņš iesmējās. – Tūlīt notiks izšķirošā izlaušanās. Tagad es taču nevaru apturēt mūsu eksperimentu. Tas būtu tas pats, kas izliet iedarbīgu vakcīnu, to neizmēģinot. Zinātnisks *coitus interruptus*.

Vakcīnu.

Šis vārds uzvedināja viņu uz domu: – Tad darīsim tāpat kā Solks.

– Kā kurš?

– Džonass Solks. Bērnu poliomiēlīta uzveicējs. Viņš pats pirmais izmēģināja savu vakcīnu.

Klusums.

Viņa acīmredzami bija pārtrumpojusi savu sarunbiedru ar šo ideju. Izskatījās, ka Ozs patiešām ir aizdomājies. Tā kā viņš turpināja klusēt, viņa atkārtoja: – Darīsim tāpat kā Solks. Kļūsim par izmēģinājuma trusīšiem.

Kad Ozs beidzot atbildēja, pirmajā brīdī viņa nespēja noticēt, ka viņš patiešām piekrit.

– Nav nemaz tik slikta doma. Es to piefiksēju.

Viņa bija pamājusī. Atvieglota un reizē bailpilna.